

Վերջին անգամ, քափառայած՝ ազատութեան մէջ լըռին,
Երիտաւարդ կեանքիս վրայ ու կուսութեանքս վրայ լամ:

Ռովնեսեւ պիտ' չը կըրնամ երբեք, հրպարս ձեռքերով
Լըւալ զաւակըս ծոցածին՝ ջուրերուն մէջ հրաւալի.
Պիտ' չը կրնաս օրհնել զալուսն անոր, եւ իմ արցունքներս
Եւ իմ երգես պիտ' չը կըրնան ինձացընել վիշտն անոր:

Եւ իմ մանուան օրը յետին, ո՛չ մէկ կուսան նախանձոս
Պիտի չի գայ հարցաքննել՝ որո՞ւն ես հարսը եղայ.
Ո՞վ է մարտիկն այն որ ինծի համար հազաւ սուղի քուրձ.
Ու դուն միայն, հա՛յր իմ, գուն լոկ, դազադիս քով պիտի լաս »:

Այս բառերէն վերջը բանակն, որ հոն նըսած էր ամբողջ,
Կուլար յուշիկ, ու հակասին վրայ փոփ կը ցանէր:
Տառասոկին ճակ կը ծածկէր իր արցունքներն Յեփթայէ,
Հեծկըլտօրին մէջէն, սակայն, լըսուեցաւ ձայն մը. «Գընա՛»:

Խոնարհեցուց աղջիկը գլուխն, ու մեկնեցաւ: Ընկերներն,
Ինչպէս կուլանք մենք գայն, լացին բարձունքին վրայ լեռներուն:
Յետոյ եկաւ ան ինքզինքն յանձնել իր հօրը սուրին:

— Աւասիկ ի՛նչ որ երգեցին Իսրայէլի աղջիկներն:

Թրգ. Թ. Ե. Գ.

ԱՆՅՐԷՏ ՏԸ ՎԻՆԵՐ

ԳՍՐԶ ԼԸՈՈՒԹԵԱՆ

Վրձիտ հոգին որ պիտի զար լըռութենէն
Երգի նըման փոխասացեալ՝ երկինային.
Վերջին երանգն էր մահաշող իր արեւին.
Ստուերի դող զոր եղեգները կ'օրօրեն . . .

Սարսուցի յնապարձող ցոլացումէն
Անոր յայտն ու ցնձաբեր նըրիրումին,
Տըսում աղօթքս որուն մէջ դեռ կը բացուին
Վարդի բառեր եւ շուշանի, չժգունօրեն . . .

Եւ ա՛յ սոյրած եմ սուրբերու նայումսի՛ն ճակ,
Ինձան նըստի մը պըպըրուն հաղորդութեան,
Միացընել ձեռքերս անհուն եւ սպիտակ . . .

Եւ չըրներն իմ որ սին խօսքին դեմ փակուեցան,
Կը զգան իրենց վըրայ կնիք մը ոսկեղեն
Ձիւնը իր հոգւոյն խորհըրդասօղ լըռութենէն . . .

Գանիբէ:

ԱՐՍԷՆ ԵՐԿԱԹ